

מחר יהיה טוב

מגישות: נויה וגאיה
כיתה: ח6
בית ספר: רבין
מחנכת: גלית כהני

יום שלישי 7.10.25

יומני היקר,

עברו שנתיים מאז שקרה, שנתיים!
לא עובר יום שאני לא חושבת על זה.
אבל עכשיו כולם חושבים.

אני לא יודעת אם אתה זוכר אבל לפני כשנתיים ויום סיפרתי לך על מסיבת טבע שאני הולכת אליה,
מסיבת נובה.

כל כך התרגשתי, לחגוג לשירן, חברה שלי את יום הולדתה ה-21 עם שני הדברים שהיא הכי אהבה
בעולם. טבע ומסיבות.

מי ידע שהמסיבה הזו תהיה החוויה האחרונה שלנו ביחד. היא תהיה הפעם האחרונה שאני אראה
אותה. בחיים...

קמתי היום בבוקר בתחושת בחילה, לא ידעתי מה לעשות, אני אמורה ללכת היום לכמה בתי ספר
לספר את הסיפור שלי.

אבל רק להוציא את המילים האלה מהפה...

אני פשוט לא יכולה...

טוב אז היי שוב,

השעה 11:15 כבר, אמי הכריחה אותי לקום מהמיטה, זה היה קשה מאוד אבל בסוף הצלחתי.

לקחתי כדור כדי להפסיק את הבחילות אבל זה לא כל כך עזר, כבר הספקתי להתארגן ואני עוד 10
דקות נוסעת לבית הספר הראשון שבו אדבר- בית הספר ע"ש שני לוק.

אוקיי, עכשיו סיימתי לדבר בבית הספר.

אני אפילו לא יכולה לתאר לך כמה זה היה קשה לי.

בשלב מסוים הרגשתי שאני לא מסוגלת לדבר, ופשוט התחלתי לבכות.

כמובן שהסתרתי את זה, לא רציתי שהילדים יראו שלמרות כל הזמן שעבר זה עדיין כואב.

לאף אחד לא מגיע לעבור את זה, אף אחד!

עכשיו השעה 14:30

בדיוק סיימתי לאכול ארוחת צהריים עם עדן, אחת מהשורדות של המסיבה.

האמת שהיה ממש כיף לראות אותה, לא התראנו כבר חודש.

אני ועדן החלפנו חוויות והיא באמת ממש עזרה לי.

איתה אני מרגישה בטוחה בלדבר על הדברים כי היא באמת חוותה אותם.

סיפרתי לה את כל מה שעברתי היום עד עכשיו והיא סיפרה לי.

עדן אמרה לי שמאז המסיבה היא חווה התקפי חרדה על בסיס קבוע אך זה נעלם לפני כמה חודשים, היום היא קמה וכשהתחילו לדבר איתה על זה היא פשוט קיבלה את כל הפלאשבקים האלה שוב וקיבלה התקף. זה כל כך מזעזע, הטראומות האלה והצלקות הנפשיות שקיבלנו מאז המאורע הזה.

האמת היא שבין הסיבות שנפגשתי עם עדן היא בגלל שהממשלה ארגנה לכל השורדים של הטבח הנוראי הזה (כל החטופים ששבו אלינו, חיילים שהיו בעזה וכמובן לנו) מסיבה גדולה כזו, גם שנה שעברה הממשלה ערכה אותה אך אני לא הלכתי, גם עדן לא.

השנה החלטנו שנלך, כמה שזה קשה חשוב לזכור שכל הנרצחים היו רוצים זאת, לראות את התושבים נהנים שסוף סוף השמידו את החמאס, האזרחים הפלסטינאים עברו לארצות ערב אחרות והשטח שפעם היה נקרא עזה, בשלטונם של החמאס הוא כיום חלק ממדינת ישראל, עיר נובה.

אוקיי, השעה עכשיו 00:00

חזרתי מהמסיבה לפני רבע שעה ופשוט לא יכולתי שלא לשתף אותך בכל מה שקרה שם.

אני ועדן הגענו למקום, בהתחלה ממש פחדנו, לא רצינו להכנס למסיבה אבל אמרנו לעצמנו שאנחנו עושות את זה ושאינן מצב שאנחנו מוותרות לעצמנו.

ישר כשנכנסנו החלו להציף אותנו זכרונות, טובים ורעים.

אמרתי לעצמי בלב שאני חזקה ושאיני יכולה ומצליחה לרקוד עכשיו, אני מצליחה לרקוד בשבילי, בשביל כל הנרצחים והנפגעים ובשביל שירן, החברה הכי קופצנית בעולם, שתמיד הייתה מושכת אותי למסיבות, אני זוכרת שהיא תמיד הייתה אומרת לי שמסיבות הם התרופה הכי חזקה, היא תמיד הייתה עוצרת את הזמן ופשוט רקדה, כאילו אין מחר.

וככה אני ועדן עשינו, רקדנו כאילו אין מחר, הרגשנו בטוחות כי ידענו, ידענו שכל מי שרוקד ונהנה מסביבנו עבר את אותם דברים שאנחנו עברנו ושכל זאת הם מנסים להנות ולשמוח.

אני ועדן התחלנו לדבר עם עוד כמה שורדים מהמסיבה, לא יודעת איך זה פשוט קרה.

כל אחד שיתף איך הוא מרגיש וזה הרגיש כל כך בטוח ונעים.

לקראת סוף המסיבה החלפנו מספרי טלפון ופתחנו קבוצת ווטסאפ בשביל לפרוק את כל מה שעולה לנו לראש, כל פעם שמישהו ירגיש עצוב הוא תמיד יוכל לכתוב שם, האת היא שקבענו להיפגש כולנו בשבוע הבא.

אני אפסיק לכתוב פה עכשיו כי אני ממש עייפה ואני רוצה לישון, אני אקום בבוקר ואמשיך לכתוב בך דברים קצת יותר אופטימיים כי אני יודעת, אני יודעת שמחר יהיה טוב.